

Gözümüz Yollarda Kaldı Aralık

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Kasım 2020

Zamanın girift koridorları belki de hibe etmek dünü, gün mizaçlı bir atmosferde katıksız eşlik eden uydular dünyayı elbet insanlığı uyutan ve uyumsuz mizacımla artık öykünmekten de gına gelmişken. Düşsel bir gezegen bellediğim umut başlığına serildiğim ve şiir gibi soluduğum hayatı da şiir gibi algıladığım son sekiz senem sancılı bir seyyah gibi gezindiğim sayfa sayfa, hece hece.

Rüzgâr kekeliyor bu gün.

Şehirde yangın var.

Utku ölüm mü sayacın yoksa umurunda değil mi komşumuz zangocun?

Mevsimsiz ölümler yaşanıyor ve ağaçlar hem yaprak döküyor hem de kökü sızlıyor sanki çekilen diş gibi kökü çürük bir ağaç ya da bir insan ve işte ölüm teşrif ederken hunharca ve gaddarca yaşadığımız kimi zaman birbirimize yaşattığımız acılar...

Heba olacak ne mi kaldı ve hararetle yazıyorum...

Sözcüklerden yana umudumu hala saklı tutabilsem de yarını ya da bir sene sonrasını asla tahayyül edemiyorum.

Zincirleme bir kaza gibi.

Zikredilen her duygu ve İlahi bir acı ile dokunuyorum hem ruhuma hem sayfaya ve özlemle deşiyorum yaralarımı ama artık acı hissetmiyorum...

Desem de desem de.

Çok acıyor canım.

Korkuyor muyum peki?

Haddinden fazla oysaki ölümü düşürmezdim dilimden hala umudum baki mi?

Melankolik bir atmosfer yine de haz etmediğim arabesk şarkılardan inşa ettiğim çelenk.

Haz etmediğim hangi duyguysa yaşatılan ve hangi acıysa pay ettiğim ve hangi yalansa iblisin dilinden düşmeyen.

Sınandığıma binaen ve hala bir sınavdan diğerine koşarken.

Sevdiğime binaen seilmeyi asla talep etmediğim ola ki sevileyim hala uçabildiğim ve peltek sözcükler petek kıvamında oysaki ne bal arısıyım ne de çizgi karakter Arı Maya.

Çocukluğun güzellikleri ve çocuklara dokunmak adeta çocuğum iken sözcükler ve çocukça sevmenin güzelliği ama geri dönümü de kifayetsizlik iken ve serildiğim kiblemde hala bir yıldıza özlemim belki de içimdeki buz dağı eritmek adına telaşla yazıp telaşla sevebilmeyi hala başardığım.

Bir düşün iklimi mi yoksa Kasıma arka çıkan ve işte gözümüz yollarda kaldı Aralık, demenin meali mi yoksa yazdığım bu satırlar?

Aralık bırakılan bir kapı işte umut ve geçti geçecek hüznün de acı da, diyebilmek elbet kandırdığım kendim ama kanmakla umut arasında sadece incecik bir çizgi varken unutmak mı dünü ve günü b/ölmek sonra yarına dokunmak sonra uçmak sadece uçmak kanatları kanasa da melun kuşun kanatmadan ve kandırmadan galadığı umut.

Bir kuş olmanın özlemi geldi dayandı işte kapıya üstelik aralık bir kapıdan cennet bekçileri ve Aralık usulca baktı ve aktı akacak yüreklere...

Susuz geçen bir sonbahar zaten sonuna da geldik.

Bir şeylerin sonuna geldik işte ve işte seneyi uğurlamak üzere hazırlık yaparken kapıda uyuya kaldı yeni sene ve coşkısına haiz olmak bir kandırmaca mı yoksa hala batmayan bir umut teknesi mi?

Saldık çayıra.

Saldık Kasımı ve sandık ki yeni ay ve kış soğuk esen rüzgârları ile üşütse de belki de ısınacak içimiz.

İçimiz dışımız bir olsa keşke: ne malum olmadığı?

Bunu şerh düşmüşken ömrün çizelgesine ne malum yarınların güzellik taşımayacağı?

Cümleler bıçkın delikanlılar gibi nara atmak istiyor ama suskun mizacımla kendime hâkim olup sessizce yazıyor ve yaşıyorum ve sessizce öleceğim de.

Bir muallime de olabilirdim hani ve çat kapı gittiğim kapalı kapılar ve kibarca zili çaldığım derken ayağımın altına serilen cennetin kırmızı halıları.

Uğurlu tokam.

Uğurlu sayım.

Umudumda ufkum ve yarınım dünümde kayıtlı ve günü kovalayıp dokunmaksa geleceğe...

İçimdeki o çelişki dolu çocuk ve de çekinceler saklı iken içimin iklimlerinden ördüğüm saçları rüzgârın ve birileri çekiştirirken yakamdan aslında benim sevdiğim yakasından düşmezken ve sevgi arsız bir çocuk gibi aralıksız mızımızlandığım ömrün dökülen kumları...

Ve işte o kum saati ve işte vakit doldu ve işte yazımı sonlandırmak üzereyim elbet günü de elbet gümlediğim bir duvar ve yarına şimdiden hazırlık yapıyorum.

Ufkumda ne mi saklı?

Bilemem asla bilemem hem hiç de bilmedim ama hep de diledim.

Mizacım, sefil mizacım.

Kem küm etmeyi bıraktım madem...

Ve işte ş/akıyorum yeniden sonra sel olup aşıyorum bentleri ama bu bile yetmiyor.

Bir sala tüneyip geziyorum okyanusları ve devasa yürekleri ve yüreğim el vermiyor illa ki sevmeliyim ve umudu saklı tutmalıyım.

Aşka nazire eden melekler ve ketum yüreğim ve meddücezri iken ömrün ve kıyılarına vuran düşlerim aslında terk ettiğim aslında terk edildiğim bir o kadar tecrit edildiğim.

Bir düş sakiniyim.

Bir de düşüncelerim iken en yakın ahvalim.

Kulp takmalıyım elbet kendime ve içime uçuşan yapraklara aslında ben bir ağacım aslında köküm derin ve sağlam o zaman yaslandığım çınarım da sağlam iken ve sağlam tutmalıyım kendimi ve başımı eğmeden yaşarken sadece Rabbim tanık olmalı yaşlarıma ve kâğıda damlayan her yaş nasıl ki bir şiirin ön sözü.

Son sözü henüz söylemezken elbet közünde ömrün özveri ile yaşadığım ve yazabilmenin de meali iken umut ve umudumu saklı tuttuğum sürece sevip yazacağıma ant içiyorum hem de son nefesimi verene kadar artık kimse söyleyen kulağıma küpe yaptığım yetmedi ömrümü tayin ettiğim bir ışığın da

aydınlığına müteşekkir olduğum.

Aymazlığında gecenin ve şehrin sokakları sessiz ve sakin iken.

Ben her ne kadar sakin addedilsem de içimdeki fırtınaya şahit Rabbim ve döktüğüm yapraklar ve gözyaşları ve gecedan fırar etmenin özlemi ile boyutsuzluğumla gezindiğim şehrin sokakları üstelik kuralları ihlal etmeden ve tekdüze sevmediğim de garantisi iken hızla atan kalbime hala eşlik edebilmekte iken umut.